

λυκακατομμυριοσους, αγόρασε τόν τίτλο τού κόμητος Ντέ Πουασού κι έγινε φεουδαρχικός κυρίαρχος απόλυτος τής περιφέρειας εκείνης, στην οποία άλλοτε, σκοτισμένος και μ' ένα ραβδί στο χέρι, έξασκούσε τα ταπεινά καθήκοντά του !
 Ο γενικός έπιμελητής Ντεντελαί ντε λά Γκάρντ πουλούσε ξυδι με τόν άσκι στους δρόμους. Ο Σαμπόν ντε λά Μπουαζιέρ κι' ο Ντανζέ ήσαν καμαριέρηδες. Κι' ο περίφημος Τεσιέ χτένιζε μαλλιά για τίς...περρούκες !...

Άς αφήσουμε την εποχή αυτή κι' άς έρθουμε σέ άλλη νεώτερη : Την εποχή τής Γαλλικής Έπαναστάσεως και τών Ναπολεοντείων πολέμων.

Οι νεόλυτοι οργαζόνται τώρα ανάμεσα στις τάξεις τών προμηθευτών τού στρατού. Ο τρομερός Σαιν - Ζύστ, ο όποιος έστειλε στη λαμπιόμο άρκετές εκατοντάδες αίσχροκερδών προμηθευτών, έγραψε σέ μία έκθεσή του, ότι «μέσα σέ ένδεκα μήνες ο διάφορος προμηθευτής τού στρατού κατεγράθησαν τρία όλόκληρα δισεκατομμύρια χρυσών φράγκων» !...

Δέν ελχαν κι' άδωο θμους οί καίμεινοί να ένε...καταγρασταί ! Από την έπίσημη έφημερίδα τού κράτους — τόν «Μηνώτα» τής 12 'Απριλίου 1798 — μαθαίνουμε την έξης άμίμητη άπολογία τού συλληφθέντος ως καταγραστου Γκωσσελέν, προμηθευτού τού στρατού τής 'Ιταλίας, επί τής άρχιστρατηγίας τού Μεγάλου Ναπολέοντος :

«Αναγκάζομαι, γράφει, να κλέβω τή Δημοκρατία μας για τούς έξης λόγους : «Όταν παρουσιάσω τούς λογαριασμούς μου στόν έλεγκττή τών δαπανών, πρέπει να τού πληρώσω «μίντζας κρυφά ένα 10 % τούλάχιστον. Κατόπιν, μόλις γίνει ο έλεγχος κατά τόν τρόπο αυτό, ο λογαριασμός μου πάνε στόν διευθυντή τών οικονομικών υπηρεσιών, για να βγάλή τó ένταλμα. Για τών τών καλοπίστομο να διατάξει γρήγορα την πληρωμή, τού δίνω κρυφά άλλα 15 % χαράτσι, άλλοιώς ούτε με χρόνια δέν θα μπορούσα να εισπράξω τά λεπτά μου. Κατόπιν ξεπεφτώ στόν γενικό ταμία, για να πληρωθώ τó ένταλμά μου, και για να μου δώση μία εύνοική σειρά προτεραιότητας στην πληρωμή, πρέπει κι' αυτός να «τσιμπήση» τούλάχιστον άλλα 15—20 % ! Είνε, λοιπόν, να μην κλέβω τή Δημοκρατία, όταν έχει τέτοιους υπαλλήλους !»

Η χαριτομένη αυτή ήπολογία έβασε τόν Γκωσσελέν άπ' τόν τουφεκισμό, με τόν όποιο τόν άπειλούσε ο Βοναπάρτης. «Όστόσο, βαφτίστηκε από τόν μεγάλο Κορσικανό ως «λωποδύτης τού αίσχροτέρου είδους», σέ μία άλλη έκθεσή του πρós τó Διευθυντήριο τής Γαλλίας !...

Και για να κλείσουμε τó άρθρο μας, παραθέτουμε τó έξης άπολυτόμο ανέκδοτο, παρμένο άπ' τ' Απομνημονεύματα τού στρατηγού Λαντριέ, άρχηγού τού Έπιτελείου τής Στρατιάς 'Ιταλίας :

«Ο άρχιστρατήγός μας Βοναπάρτης, γράφει ο Λαντριέ, μάς έστειλε σήμερα τόν προμηθευτή Βιδάντ, άπ' τή Βενετία, για να σενεννοθή σχετικά μαζί μου... Ο άρχικλέριτος αυτός μάς είχε άλλαξοποιήσει σχεδόν με τή ξινόκρασά του και με τά ψόφια βόδια, πού μάς προέθευε διαρκώς, και γι' αυτό μανόνω εναντίον του.

«Όστόσο, είχα διαταγή άπ' τόν άρχιστρατήγγο να τόν περιποιηθώ — μάς έκανε πιστώσεις, βλέπετε, και τόν είχαμε ανάγκη ! — και γι' αυτό στό τραπέζι τού είχα και μουσική, για να τόν καλοπιάσω !...

Στά τελευταία όμως δέν κρατήθηκα, κι' είπα κρυφά σ' έναν τραπεζοκόμο να τού σερβίρη ροφή άπ' τή δική του την προμήθεια. Ο Βιδάντ ζευατισμένος, ξεροκατάπι, κι' έπειτα, δακρυμένος άπ' τή δριμύτητα τού διαβολικού ποτού, μου είπε :

—Νά με δηλητηριάσετε προσπαθείτε, πολιτα στρατηγέ !...
 Κι' έγώ τού άποκρίθηκα δυο πύ σαρκαστικά μωρούσα :
 —Νά μάς δηλητηριάσετε προσπαθείτε, πολιτα προμηθευτά !... 'Από τó δικό σας ροφή πίνετε !...
 Κόκκαλο ο παληάνθρωπος !...»

ΠΑΝΣΕΛΕΣ
ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κάθε μία εποχή χαρακτηρίζεται από ένα ιδιαίτερο τύπο τρέλλας. Η οική μας εποχή χαρακτηρίζεται από τή manía τής ταχύτητας.

 'Ανατόλ Φράνκ

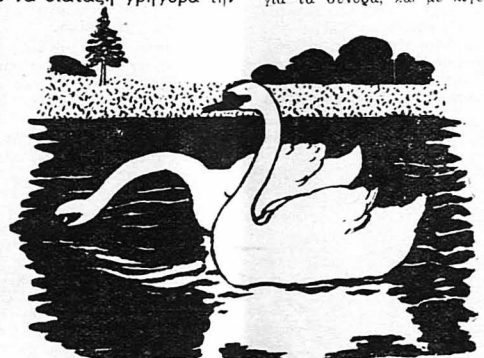
 Βοατούρ

Γιατί τά λάθη τού έμπορου πάντα τόν όφελουν ;
 Γιατί δταν τόν βιάζονται, τά πληρώνει ο άγοραστής ;

 'Εδ. Παγιέρωβ

Δέν πρέπει κανείς να ταπεινόναται σέ κανένα άλλον, εκτός από τήν μητέρα του.

 'Α λ φ ρ. Γκι νι β ύ ν

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ
ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άσκητρήτης τού στρατηγού Δ. Γρίβα. Πώς τιμώρησε έναν ταγματάρχη έπως τού άξιζε. «Ως πού έπρεπε να κληνηθούν οι Τούρκοι. Πώς την έπαθε ο φρουράρχης Λαρίσης ταγματάρχης Ψ... Ο 'Αφεντούλης και η άρρωστη κόρη τού Ψυλεμπέρου πού είχε ανάγκη...γλυμρού για να γίνη καλά, κτλ.

Είνε γνωστή εις τούς άρχαιότερους άξιωματικούς μας ή στρατιωτική άσθητότης τού στρατηγού Δ. Γρίβα, άρχηγού τού στρατού τής Θεσσαλίας κατά τά γεγονότα τού 1888.

Τά παρακάτω ανέκδοτα είνε ένδεικτικά τού χαρακτήρος του αυτού, ο όποιος έχει μείνει παροιμιώδης στό στρατό μας.

Όταν έγιναν στό 1883 οι συγκρούσεις τού Καραλή - Δερβέν, μεταξύ τών Έλληνων και Τουρκικών προφυλάξων, ο Γρίβας διέταξε τηλεγραφικά έναν ταγματάρχη να πάρη τó τάγμα του και έντός δύο ώρων να ξεκινήση για τόν τόπο τής συμπλοκής.

Ο ταγματάρχης τότε, διατάζοντας ή φοβούμενος, ρώτησε τόν στρατηγό τού «σε ποόν να παραδώση τó άναρρωτήριο» τού τάματός !

Κι' ο Γρίβας, μαριώδης από την όργη του, τού έστειλε τó άκόλουθο τηλεγράφημα :

«Παραδώσατε διοίκηση τάγματός σας εις άρχαιότερον άξιωματικόν, αναλάβετε σεις διεύθυνση άναρρωτηρίου, αναμείνατε άφίειν διαδόχου σας και εκτίσατε μετά ταύτα ποιήν τεσσαρακοθημέρου φυλακισέως» !...

Την ίδια εποχή ο Γρίβας έπιθεωρούσε ένα τάγμα, έτοιμο να βαδίση για τά σύνερα, και με λίγες λέξεις σύστησε στούς άξιωματικούς και όπλιτες τού απόλυτου άφοσίως στό καθήκον τους.

Ο άντισυνταγματάρχης Μ..., διοικήτης τού τάματός αυτού, ρώτησε κατόπιν τόν Γρίβα :

—Αν κινήσουμε τούς Τούρκους, αρχηγέ, ώς πού πρέπει να τούς κληνησομε ;

—Ως τήν «Κόκκινη Μηλιά» ! άποκρίθηκε ο Γρίβας χαρακτηριστικά.

—Κι' αν κινήθωμε, πού διατάσσετε να όρισθ σημείο ίστοχώρησεως ; Ξαναρώτησε ο άντισυνταγματάρχης.

—Σαράντα ήμέρες φυλακή, κόρη άντισυνταγματάρχη, τής ποινης άρχολένης από τής στιγμής ταύτης ! ήταν ή απάντησις τού γενναίου και ήρωικού Γρίβα.

Μιά μέρα, στη Λάρισα, έγινε συμπλοκή ξέω από κάποια ταβέρνα μεταξύ μεθυσμένων πολιτών και στρατιωτών.

Τυχαία περνώντας από κει ο τότε φρουράρχος Λαρίσης ταγματάρχης Ψ..., έπενέθη άπτοπροσώπως και χάρισε τούς συμπλακέντας.

Μόλις ο Γρίβας, μέραχρος τότε στη Λάρισα, τó έμαθε αυτό, τιώρησε με μηνιαία φυλάκισή τού ταγματάρχη, γιατί «ό καθήκον τού φρουράρχου είνε να διατάσσει, και ουχι να εκτέλη καθήκοντα περιπολάρχου ή άστυνομικόν κλητήρων» !...

 Ο άείνηστος ιατρός και καθηγητής τού Πανεπιστημίου Θεόδωρος 'Αφεντούλης έκλήθη κάποτε να έπισκεφθή την κόρη ένός πλουσιωτάτου, άλλα άμορφώτου Ψυλεμπέρου, ή οποία έπασχε από άγνωστο και μωστηριώδη νόσο.

Ο 'Αφεντούλης την έξήτησε με προσοχή, βόηξε από τί «έπασχε» ή νέα, και γράφοντας — Λατινικά, βέβαια — μία συνταγή, την έδωσε στόν πατέρα, λέγοντάς του :

—Τό φάρμακον τούτο θα θεραπείση καθολοκληρίαν την προσφιλή κόρην σας !...

Ο άφελής Ψυλεμπέρου, από τή χαρά του, έξασχε να ρωτήση από τί έπασχε ή κόρη του, και καταρωλόντας βλαστικά τά σκαλοτάτια, έτρεξε στό πλησιέστερο φαρμακείο.

Ο φαρμακοποιός, διαβάζοντας τή συνταγή, έσπασε στά γέλια, και την έπέστρεψε στόν εκθαμβο Ψυλεμπέρου, λέγοντάς του :

—Δέν έχω τέτοιο φάρμακο... Ρωτήση σέ άλλο φαρμακείο !...

Ο δυστυχής πατέρας, άπό γύρωσε έτσι δυό - τρία φαρμακεία, προκαλώντας την ειδημία τών φαρμακοποιών, στενοχώρησε τέλος έναν άπό αυτούς και τού έήτησε από τού πη τί λέει ή συνταγή.

Κι' εκείνος τού έξήτησε, χαχανίζοντας :

—Άδει να βοήτε παρευθύς γλυμρού για τήν κόρη σας !...

Έξω φρενών ο Ψυλεμπέρου, έτρεξε να σεναντήση τόν 'Αφεντούλη, και με ύβρος καταστενοχωρημένο, τού είπε :

—Έξωώτατε, τί είνε τούτο πού μου έφτιασατε ;... Δέν μου τó έλεγες έμένα, τούλάχιστον ;...
 —Φίλε μου, τού είπε ο 'Αφεντούλης, οί γιατροί είνε γιατροί, και γράφουν τίζ συνταγές Λατινιστί... Δέν είνε προξενητάδες, για να τρέχουν πρós εύρεσην γλυμρού !...

